

[Justitsministeren]

holdsvis bistandsloven og kriminalforsorgsrådet. Det vil give Folketinget en mulighed for at drøfte disse ting meget hurtigt og helt konkret, og det er jo stort set, hvad man beder om i dagsordensforslaget, så det er faktisk imødekommet, før det er fremsat.

Der står i dagsordensforslaget, at dets synspunkter bygger på den redegørelse, som er givet til Folketinget, og hvis linjer jeg trak op i mit indlæg. Derfor synes jeg, det er synd, at debatten i så høj grad – ud over at give de impulser, den faktisk har givet – har udviklet sig til en vis grad af politisk drilleri, som vi måske kan få lidt glæde af i den kommende tid, men som ikke gavner denne sag ret meget.

Jeg skal gå ind i nogle enkelte dele, som jeg finder væsentlige at kommentere i de indlæg, som har været i debatten. Jeg tænker bl.a. på det, som hr. Ole Espersen, fru Ebba Strange og andre tog op om frygten for, at begrebet arbejde skulle blive synonymt med straf. Den tankegang kan jeg ikke ganske følge. Det, der understreges, hvilket jeg gerne vil gentage her, er, at vi arbejder på – og det var fru Ebba Strange også inde på – at understrege og udvikle ansvarlighed, så den bliver et hovedpunkt i arbejdet med de unge lovovertrædere, hos hvem den måske netop er svækket eller slet ikke til stede.

Jeg tror, det gælder for os alle, at netop gennem arbejde, gennem det at være beskæftiget og blive holdt fast i arbejdsprocessen opnår vi den højeste grad af ansvarlighed. Det er en af de måder, hvorpå den udvikles bedst, og derfor ser jeg det som et af de midler, fru Ebba Strange efterlyste, til at udvikle ansvarlighed. Jeg nævnte familien, og fru Ebba Strange var inde på, at skolen og andet kunne tages med. Ja, det lægger jeg megen vægt på, og det er jeg ganske enig i, men jeg mener også, at arbejde og det at være knyttet til en arbejdsproces er med til i høj grad at udvikle personlig og samfundsmæssig ansvarlighed.

Fru Ebba Strange spurgte også om konsekvenserne af de forholdsvis mange tiltalefrafald og betingede domme. Her føler jeg at vi er tæt ved problemets kerne, for netop de mange tiltalefrafald og betingede domme er med til at trække tiden ud fra det øjeblik, hvor forseelsen begås, og til den unge opdager, at der sker noget omkring ham, som skal øge hans ansvarlighed og give en fornemmelse af, hvad det egentlig er, samfundet kræver af den unge borger.

Det er netop for at kunne gribe hurtigt ind og ikke få disse mange forløb, som bliver ganske lange på grund af tiltalefrafaldene og de betingede domme.

Fru Ebba Strange spurgte helt konkret, hvor mange tiltalefrafald der gives. Svaret er 3. Der kan være afvigelser, men lad os bare holde fast ved tallet 3 i den forbindelse. Jeg tror, det er væsentligt, at vi er opmærksom på, at netop tiltalefrafaldene er med til at svække fornemmelsen af, at der sker noget her og nu, og at den unge hurtigt bringes i kontakt med det system, som gerne skulle hjælpe.

I den forbindelse skal jeg gøre en enkelt bemærkning til hr. Nør Christensen, som bad mig læse i den gule rapport om de unge lovovertrædere. Det har jeg sandelig også gjort, og af det sted, som hr. Nør Christensen citerer, fremgår ganske rigtigt, at der går 5–6 måneder. Men der er gjort opmærksom på andre steder, f.eks. på side 22, at de sociale myndigheder oplyser, at der kan gå op til 3–4 måneder eller mere fra afgivelsen af socialforvaltningens indstilling om hjælpeforanstaltninger som vilkår for et tiltalefrafald, før politimesterens indstilling til retten om tiltalefrafald foreligger. I de københavnske politikredse ser man, at der typisk går mindst 6 måneder og ofte mere fra sagens opståen, til der meddeles den unge tiltalefrafald i retten. Jeg er ganske klar over, at der kan gå længere tid. Det har jeg ikke taget med, for jeg har i min mundtlige redegørelse i dag bare trukket hovedpunktet om de lange ventetider frem og så eksemplificeret det med 5–6 måneder.

Jeg vil understrege, at det, vi gerne vil i gang med nu, og som gerne skulle få et retligt grundlag i begyndelsen af næste samling, når socialministeren og jeg fremsætter de nødvendige lovforslag, er en dynamisk proces, hvor vi kan inddrage erfaringer fra andre steder.

Hr. Bjørn Elmquist efterlyste erfaringer fra de nordiske lande, og fru Kirsten Lee talte om hollandske erfaringer og om de norske konfliktråd. Vi kender dem. De kan sikkert give inspiration, men der er også nogle problemer ved det, for når man bruger konfliktrådene, som man gør det i Norge, bliver det i høj grad et spørgsmål om, hvordan offeret stiller sig i en given sag, og det kan få indflydelse på, om man går videre med den. Der er en række lovovertrædelser, som ikke egner sig til konfliktrådene, men naturligvis vil alle erfaringer i det forløb,